aga kohkudes pää" silmapiirk jälle wälja.
„Waata, mis ja näüd jälle näed!" ütelnud kõrra.
Olen waatanud ja ütelnud: „Laeva on piirkali
maas ja kuul on otsaesisest sise lastud."
„Waata," ütelnud kõrra, „poleks ja peab mitte
wette pistmä, sis olekse jalutama asemel
maas olnud. Kuraat, keda ta wälja saatis, pidi
ohwri jaama, kui mitte seda, keda lasti, sis oma
seda, kelle [illegible]

2. Ennemuiste olnud laiska tüdrukut, pole wõt-
sinüed tööd teha waid tõõstinud ennast suwel nende
sonadega: etega Kullalt põldu põimi, Kaeskalle
haljas. Ema saatis talwekes muidugi ära, kant mur-
jak Koera, Külapois wiib mind ära! — Tulnud tali:
Ei jaksnud ema ära, ei saanud kant Koera, ei wii-
nud Külapois tüdrukut ära wõeraste talusse.
Nälg tulnud wõerasile. Nüüd ohkanud tüdruk:
Oleks nüüd põrand põld olema ja ahju ediine
ees, siis lõikaks mis lõikab, ja keedaks sutrel
mis põrat! —

3. Ennemuiste oli moor, wanal ajal oli waar.
Waarik oli 7 poega. Pojad läksid tädile Käima
Tädi andis wärsket sialiha ja hapukapsaid süüa.
Ja käskis üle nagade püha peale tuld tuua, läk-
sid lõkki kui pajupill.

4. Kord olnud wana koer. Polnud ta enam
nõsel jõudnud haukuda ega waraß kinni wõtta
ja jellepärast antud talo prii pass. Kustes läinud
taedasi ja jõudnud wõõraks linna. Tee weeres pun
otsas istunud warblane ja hakanud jäaeb pärima,
mistap wiga, et nii kurwa nänga on. Koer jutusto-
nud lod ära ja kaebanud, et kõht wäga tühi olla.
Tule, ütelnud warblane, „mina muretsen sule
süüa. Läinud mõlemad linna ja ühelt majaaukst
sisse. Ühmeli polnud kodu. Laesrippunud leiwa
pätsi. Warblane tõmmanud pätsi maha ja koer hak-
nud põsma. „Kas peab juba!" Käsinud warblane